

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

„Tele van étellel
és szerelemmel,
de brutálisan
erős is tud lenni...

Gyönyörűen
ábrázolt hősnő.”

– *Kirkus Reviews*

THE ASSASSIN'S az orgyilkos pengéje BLADE

AZ ÜVEGTRÓN ELŐZMÉNYEI

*fine
selection*

SARAH J. MAAS

SARAH J. MAAS megjelent kötetei:

THRONE OF GLASS – ÜVEGTRÓN

CROWN OF MIDNIGHT – ÉJKORONA

SARAH J. MAAS

THE
ASSASSIN'S
az orgyilkos pengéje
BLADE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

A Bloomsbury Kiadó csapatának az egész világon.

Köszönöm, hogy valóra váltottátok az álmaimat.

Zseniális és briliáns szerkesztőmnek, Margaretnek.

Köszönöm, hogy az első oldaltól kezdve hittél Celaenában.

≡ TARTALOM ≡

AZ ORGYILKOS ÉS A KALÓZOK FEJEDELME11

AZ ORGYILKOS ÉS A GYÓGYÍTÓ 97

AZ ORGYILKOS ÉS A SIVATAG 141

AZ ORGYILKOS ÉS AZ ALVILÁG 265

AZ ORGYILKOS ÉS A BIRODALOM387

AZ
ORGYILKOS
ÉS A
KALÓZOK
FEJEDELME

1. FEJEZET

CELAENA SARDOTHIEN AZ ORGYILKOSOK BÚVÓHELYÉN, a tanácsteremben ült, a székében hátradőlve.

– Hajnali négy óra van – mondta, miközben megigazította bíborvörös selyemköntöse ráncait, és keresztbe tette meztelen lábát a faasztal alatt. – Remélem, hogy fontos dologról van szó.

– Talán nem lennél olyan fáradt, ha nem olvastál volna fél éjszakát – csipkelődött a vele szemben ülő fiatalember. Celaena figyelemre sem méltatta, inkább a pincehelyiségben álló másik négy személyt méregette.

Mindegyikük férfi, mindegyik jóval idősebb, mint ő, és mindegyik kerülte a tekintetét. Borzongás futott végig a hátán, aminek köze sem volt a huzathoz. Miközben manikűrözött körmeit nézegette, igyekezett kifejezéstelen arcot vágni. A hosszú asztalnál ülő öt orgyilkos – önmagát is beleértve – ahhoz a hét emberhez tartozott, akikben Arobynn Hamel a leginkább megbízott.

Az összejövetel természetesen fontos volt. Ezt már akkor tudta, amikor a szolgálólány az ajtaján dörömbölve sürgette, hogy jöjjön le,

anélkül, hogy rendesen felöltözne. Ha Arobynn hívott valakit, nem lehetett őt megvárakoztatni. Szerencsére éjszakai öltözete ugyanolyan tökéletes, mint amit napközben viselt – és majdnem ugyanolyan drága. Tizenhat évesen csupa férfi között ügyelnie kellett arra, hogy milyen mély a köntöse kivágása. Szépsége kétélű fegyver volt – sebezhetővé is tehetette.

Arobynn Hamel, az orgyilkosok királya elterpeszkedve ült az asztalfőn, haja vörösésbarnán csillogott a kristálycsillárok fényében. Ezüstszürke szeme találkozott Celaena tekintetével, és összeráncolta homlokát. Lehet, hogy csak a késői óra miatt volt, de a lány megesküdött volna, hogy mentora sápadtabb a szokottnál. Összerándult a gyomra.

– Gregorit elkapták – mondta végül Arobynn. Ez megmagyarázta, miért hiányzott egyikük a gyűlésről. – A megbízatása csapda volt. Most a király tömlöcében ül.

Celaena felsóhajtott. *Emiatt* ébresztették fel? Türelmetlenül topantott papucsával a márványpadlón.

– Akkor öljük meg! – mondta.

Amúgy sem szeretne sosem Gregorit. Amikor tízéves volt, megette Gregori lovát egy doboz édességgel, mire a srác egy kést vágott a fejéhez. Természetesen elkapta, és visszadobta. Azóta Gregorinak sebhelyes az arca.

– *Megölni* Gregorit? – kérdezte Sam, az Arobynn balján ülő fiatalember. Ott általában Ben ült, Arobynn helyettese. Celaena pontosan tudta, hogy Sam Cortland mit gondol róla. Már gyerekként is tudta, amikor Arobynn magához vette őt, és nem Samet, hanem őt nevezte ki védencének és örökösének. Ami persze nem tartotta vissza Samet attól, hogy minden adandó alkalommal aláássa pozícióját. Most Sam tizenhét éves volt, egy évvel idősebb, mint ő, és még

mindig nem felejtette el, hogy mindig csak másodhegedűs lehet.

Celaena haja égnek állt, amikor Samet a Bennek fenntartott helyen pillantotta meg. Ha Ben ezt látná, valószínűleg megfojtaná érte Samet. Vagy megkímélhetné Bent ettől a fáradságtól, és ő maga is megtehetné.

Celaena ránézett Arobynnre. Vajon miért nem utasította rendre Samet, hogy Ben helyén ül? Arobynn arca, amely az első ősz hajszálak ellenére még mindig szép volt, kifejezéstelen maradt. Gyűlölte ezt az áthatolhatatlan álarcot, különösen, amikor neki magának is nehéz volt arckifejezését és érzéseit kordában tartani.

– Ha Gregorit elkapták – mondta Celaena vontatottan, és hosszú aranyhajának egy tincset hátrasimította –, akkor egyszerű a dolgunk: oda kell küldeni egy újoncot, hogy belecsempésszen valamit az ételébe. Semmi fájdalmasat – tette hozzá, amikor a körülötte lévő idegesek lettek. – De elegendőt ahhoz, hogy elhallgattassa, mielőtt még beszélne.

Gregori valószínűleg ezt tenné majd a király tömlöcében. A legtöbb bűnöző, aki ott köt ki, sose jön ki onnan. Legalábbis nem élve. És nem felismerhető állapotban.

Hogy hol található az orgyilkosok búvóhelye, hétpecsétetes titok volt, és megtanították neki, hogy utolsó lélegzetvételéig megőrizze. De ha ki is fecsegné, valószínűleg senki sem hinné el, hogy a világ leghírhedtebb orgyilkosai Résvár egy elegáns negyedében, egy vilában laknak. Van jobb búvóhely, mint a főváros közepén?

– És ha már beszélt? – kérdezte kihívóan Sam.

– Ha Gregori már beszélt – válaszolta –, akkor meg kell ölni mindenkit, aki hallotta.

Sam barna szeme felvillant, amikor Celaena szándékosan bosszantó mosolyt küldött felé. A lány Arobynnhez fordult.

– De nem azért rángattál ide bennünket, hogy ezt eldöntsük. Már rég kiadtad a parancsot, igaz?

Arobynn ajkát összeszorítva bólintott. Sam visszafojtotta ellenvetését, és az asztalról a pattogó tűzbe nézett. A tűz fénye árnyékokat rajzolt lágy, elegáns arcvonásaira. Arca akár egy vagyont is hozhatott volna neki, ha anyja nyomdokaiba lép. De Sam anyja nem a kurtizánoknál, hanem az orgyilkosoknál helyezte el őt, mielőtt meghalt.

A csendet csak Arobynn mély sóhaja szakította meg. Valami nem stimmelt.

– Mi van még? – kérdezte Celaena előrehajolva. A többi orgyilkos az asztalra meredt. Bármilyen történet, ők biztosan tudták. Arobynn miért nem neki mondta el először?

Arobynn ezüstszürke szeme acélossá vált.

– Bent megölték.

Celaena megragadta a szék karfáját.

– Micsoda? – *Bent?* Bent, az örökké mosolygó orgyilkost, aki legalább olyan gyakran edzett vele, mint Arobynn. Bent, aki egykor ellátta sebesült jobb kezét. Bent, Arobynn belső körének hetedik és egyben utolsó tagját. Még harminc sem volt.

– Hogy érted, hogy megölték?

Amikor Arobynn a szemébe nézett, fájdalom suhant át az arcán. Öt évvel volt idősebb Bennél, együtt nőttek fel. Együtt edzettek; Ben gondoskodott arról, hogy barátja az orgyilkosok megtámadhatatlan királyává váljon, és soha nem kérdőjelezte meg, hogy övé a második hely. Celaenának összeszorult a torka.

– Ez tulajdonképpen Gregori megbízatása volt – magyarázta Arobynn nyugodtan. – Nem tudom, hogy Ben miért keveredett bele. Vagy ki húzta csöbe őket. A holtteste a várkapunál feküdt.

– Elhoztátok? – kérdezte Celaena. Még egyszer utoljára látnia kellett Bent, látnia kellett, hogyan halt meg, hány sebből vérzett el.

– Nem – válaszolt Arobynn.

– Hogyhogy nem? – Celaena ökölbe szorította a kezét.

– Mert hemzsegtek az örök és a katonák! – tört ki Samból. Celaena Sam felé fordította a fejét.

– Mégis mit gondolsz, mi honnan tudtuk meg?

Arobynn *Samet* küldte, hogy nézzen utána, hol maradt Ben és Gregori?

– Ha magunkkal hoztuk volna a holttestét – folytatta Sam anélkül, hogy hagyta volna, hogy Celaena pillantása elbizonytalanítsa –, egyenesen ide vezettük volna őket.

– Orgyilkosok vagytok – förmedt rá Celaena. – El *kell* tudnotok rejteni egy holttestet anélkül, hogy észrevegyék.

– Ha ott lettél volna, ugyanezt tetted volna.

Celaena olyan hirtelen állt fel, hogy a széke hátrabillent.

– Ha ott lettem volna, *mindenkit* megöltem volna, hogy hozzájussak Ben holttestéhez!

Akkorát csapott tenyerével az asztalra, hogy a poharak megcsörrentek.

Sam rácsapott a lábára, és megmarkolta a kardját.

– No, nézd csak, úgy dirigálsz bennünket, mintha *te* lennél itt a főnök! De itt még nem tartunk, Celaena – rázta meg fejét. – Még nem.

– *Elég legyen!* – csattant fel Arobynn, miközben felállt.

Celaena és Sam nem mozdult. Egyetlen orgyilkos sem szólt egy szót sem, de mindannyian megragadták fegyvereiket. Celaena saját bőréen tapasztalta, miként zajlanak a harcok a búvóhelyen. A fegyverek ugyanúgy szolgálták az önvédelmet, mint azt, hogy Sam és ő kárt tegyen egymásban.

– Azt mondtam, *elég!*

Ha Sam csak egyetlen lépést tenne felé, a kardját egy leheletnyit is megmozdítaná, akkor a köntöse alatt elrejtett tör a nyakába fúródna.

Arobynn mozdult először, kezével megfogta Sam állát, és arra kényszerítette a fiatalembert, hogy rá nézzen.

– Vigyázz magadra, fiam! – dünnyögte. – Örült lennél, ha vitába szállnál vele ma éjjel.

Celaena nem vágott vissza. Ő el tudna bánni ma Sammel, de nemcsak ma, hanem bármikor. Ha harcra kerülne a sor, ő győzne – mindig legyőzte Samet.

De a fiú elengedte a kard markolatát. Ugyanakkor Arobynn elengedte az állát, de nem lépett el mellőle. Sam földre szegezett tekintettel a terem másik felébe ment, és keresztbe font karral a kőfalnak dőlt. Celaena még így is el tudta volna érni. Egyetlen csuklómozdulat, és a torkából vér spriccelt volna.

– Celaena – mondta Arobynn, hangja visszhangzott a csendes helyiségben. – Ma éjjel már elég vér folyt; nincs szükségünk több halott orgyilkosra.

Ben. Ben halott. Örökre elment, soha többé nem futhatnak össze a villa folyosóin. Soha többé nem látja már el hűvös, ügyes kezével a lány sérüléseit, soha többé nem nevetteti meg egy blöd viccel vagy egy pajzán anekdotával.

– Celaena – figyelmeztette Arobynn újra.

– Én mára végeztem – mondta a lány, kezével hátrasimította aranyló haját, és az ajtóhoz ment, de a küszöbről visszafordult.

– Csak hogy tudjátok – mondta mindenkinek, tekintetét még mindig Samre szegezve –, most elmegyek, és elhozom Ben holttestét. – Sam arcizmai megfeszültek, de elég okos volt ahhoz, hogy ne

nézzen rá. – De ne várjátok el, hogy veletek is ilyen előzékeny legyenek, ha eljön a ti időtök.

Ezekkel a szavakkal sarkon fordult, és felment a csigalépcsőn a villába. Amikor negyedórával később kisurrant a bejárati ajtón a város csöndes utcáira, senki sem tartóztatta fel.

2.

FEJEZET

KÉT HÓNAPPAL, HÁROM NAPPAL és körülbelül nyolc órával később delet ütött az óra a kandalló párkányán. Rolfe kapitány, a kalózok fejedelme késett. Celaena és Sam is, de Rolfe-nak nem volt rá nyomós oka, végül is az ő irodájában találkoztak, és már két órát csúsztak a tervezetthez képest.

Celaena *nem* tehetett a késésről. A szél nem parancsszóra fújt, és a félelemtől remegő hajósok nem nagyon törték magukat, hogy mielőbb elérjék a Holt-szigeteket. Bele sem akart gondolni, hogy Arobynn mennyi arannyal vesztegethette meg a legénységet, hogy a kalóztanya szívébe merészkedjenek. De mivel a Koponya-öböl egy szigeten feküdt, nem lehetett más módon megközelíteni.

Celaena, aki egy roppant meleg, fekete csuklyás köpennyel és egy koromfekete álarccal álcázta magát, felemelkedett a kalózok királyának íróasztala előtti székből. Hogy merészeli megvárakoztatni őket! Hiszen pontosan tudja, miért jöttek.

A kalózok megölték három orgyilkost, és Arobynn személyes képviselőjeként küldte el Celaenát, hogy kárpótlást követeljen, lehetőség szerint aranyban.

– Minden percért, amivel megvárakoztat minket – mondta Celaena Samnek –, felszámolok még tíz aranyat. – Az álarcon keresztül szavai mélyen és lágyan csengtek. Sam, aki nem rejtette jóképű arcát maszk mögé, keresztbe tette a karját, és haragos tekintetet vetett rá.

– Ezt nem teheted meg. Arobynn levele le van pecsételve, és úgy is marad.

Egyikük sem volt különösebben lelkes, amikor Arobynn közölte, hogy Celaena Sammel fog a Holt-szigetekre utazni. Különösen mivel Ben – akinek holttestét Celaena *valóban* elhozta – csak két hónapja pihent a föld alatt. Az elvesztése miatti fájdalom még nem igazán enyhült.

Arobynn Samet kísérőnek nevezte ki, de Celaena tudta, házőrző kutya minőségben van jelen. Nem mintha bármi rosszat is tenne, amikor Erilea kalózfejedelmével találkozik. Ilyen esélyt csak egyszer kap az ember életében. Ennek ellenére az apró, dimbes-dombos sziget és az omladozó kikötőváros ez ideig nem gyakorolt rá különösebb benyomást.

Egy elegáns villát várt, amilyen az orgyilkosok búvóhelye, vagy legalább egy régi erődítményt. Ezzel szemben a kalózok fejedelmének rezidenciája egy gyanús kocsmá emeletén volt. A mennyezet alacsony, a fapadló nyikorgott, és a helyiség nem csak szűk volt, hanem nyomasztóan meleg is, mint mindenütt a déli szigeteken. Celaenáról patkokban folyt a víz. De a kellemetlenség megérte: miközben végigment Koponya-völgy utcáin, sokan megfordultak utána – a lengedező fekete köpeny, az előkelő, fekete ruha és az álarc titokzatossá tette. Egy kis megfélemlítés sosem árt.

Celaena odalépett az íróasztalhoz, fekete kesztyűjével egy papírlap után nyúlt, és elkezdte olvasni. Egy időjárási napló. Milyen unalmas.

– Mit csinálsz?

Celaena felemelt egy másik papírt.

– Ha ökalózsága nem vesződik azzal, hogy kitakarítson a tisztele-
tünkre, nem látom be, miért ne vethetnék rá egy pillantást.

– Bármelyik pillanatban betoppanhat – sziszegte Sam. Celaena felemelt egy összetekert térképet, és tanulmányozni kezdte a kontinens partvonalát mentén fekvő pontokat és jelzéseket. A térkép alatt valami kicsi, kerek dolog fénylett. Becsúszta a zsebébe, mielőtt Sam észrevehette volna.

– Hallgass! – mondta, és kinyitotta az asztal mellett lévő kis szekrényt a falon. – A gerendák olyan hangosan recsegnek, hogy már egy kilométerről meghalljuk őt. – A szekrényke tele volt zsúfolva papírtekercsekkel, tollakkal, érmékkel és nagyon régi, nagyon drágának lát-
szó brandykkal. Celaena kivett egy üveget, és meglötyögtette a boros-
tyánszínű folyadékot az apró, kerek ablakon beszűrődő napfényben.

– Egy italt?

– Nem. – Sam megfordult a székén az ajtó irányába. – Tedd visz-
sza! *Most azonnal!*

Celaena felemelte a fejét, még egyszer meglötyögtette a brandyt, és
letette az üveget. Sam felsóhajtott. A lány elvigyorodott álarca alatt.

– Ha *ez itt* a személyes irodája, akkor nem lehet különösebben
jó vezér – mondta. Sam majdnem felordított, amikor Celaena bele-
huppant az íróasztal mögötti hatalmas fotelba, kinyitotta a kalóz üz-
leti könyveit, és elkezdte lapozgatni őket. A kézírása görcsös és szin-
te olvashatatlan volt. Az aláírása pedig csak egy pár krikszkraksz.

Tulajdonképpen semmi konkrétat nem keresett. Kicsit felhúzta
szemöldökét, amikor megpillantott egy parfümillatú, lila levélkö-
teget, amelyet egy bizonyos Jacqueline írt alá. Hátradőlt a székben,
az asztalra tette a lábát, és elkezdett olvasni.

– Az ördögbe, Celaena, hagyd már abba!

Felvonta a szemöldökét, de rájött, hogy ezt Sam nem láthatta. Az álarc és a köpeny nélkülözhetetlen óvintézkedés volt: így lényegesen egyszerűbb volt felismerhetetlennek maradni. Arobynn orgyilkosainak meg kellett esküdniük, hogy megőrzik a lány kilétének titkát még akkor is, ha végtelen kínzás és halál fenyegeti őket.

Celaena fújt egyet dühében, bár ettől a már amúgy is elviselhetetlen álarc alatt még melegebb lett. Az egyetlen, amit a világ tudott Celaena Sardothienről, Adarlan orgyilkosáról, az, hogy nő. És ennek így is kell maradnia, különben hogy tudna végigballagni Részvár pompás utcáin, hogy tudna bejutni nagyszabású partikra úgy, hogy külföldi nemes hölgynek adja ki magát. Egyrészt azt kívánta, hogy Rolfe megcsodálhassa szép arcát, másrészt tudta, hogy ebben a rejtőzködő öltözetben meglehetősen nagy hatással van másokra. Főképpen mikor a maszk tompa krákgóssá torzítja hangját.

– Menj vissza a helyedre! – Sam a kardjához nyúlt volna, de az nem volt a helyén. A kocsma bejáratánál az örök elvették a fegyvereiket. Természetesen egyikük sem vette észre, hogy Sam és Celaena önmagukban is fegyverek. Könnyen megölhetnék Rolfe-t pusztá kézzel is.

– Különben rám támadsz? – Celaena az asztalra dobta a szerelmes levelet. – Valahogy nem hiszem, hogy ez jó benyomást tenne új ismerőseinkre. – Összekulcsolta a kezét tarkóján, és a Koponya-öböl düledező épületei között látszódó türkizkék tengerre nézett.

Sam ugrásra kész volt.

– Egyszerűen ülj vissza a helyedre!

– Az elmúlt tíz napot tengeren töltöttem, miért kellene egy kényelmetlen széken ülnöm, ha ez itt sokkal jobban megfelel az ízlésemnek?

Sam morgott. Mielőtt bármit is mondhatott volna, kinyílt az ajtó.

A fiú megdermedt, de Celaena csak biccentett üdvözlésként, amikor Rolfe kapitány, a kalózok fejedelme belépett irodájába.

– Örülök, hogy otthon érzik magukat. – A magas, sötét hajú férfi becsukta az ajtót maga mögött. Kockázatos döntés, ha meggondoljuk, kik vártak rá.

Celaena ülve maradt. A kapitány egyáltalán nem olyan volt, mint várta. Nem túl gyakran fordult elő vele, hogy meglepődött, de egy kicsit koszosabbnak képzelte el, és sokkal feltűnőbbnek. Figyelembe véve a Rolfe vad kalandjairól szóló történeteket, nehezebb esett elhinni, hogy ez a férfi – aki sovány, de nem izmos, jól öltözött, de nem viszi túlzásba, és valószínűleg a húszas évei vége felé jár – egy legendás kalóz. Talán ő is titokban tartotta kilétét az ellenségei előtt.

Sam felállt, és biccentett.

– Sam Cortland – mondta üdvözlésként. Amikor Rolfe kezét nyújtott, Celaena a kapitány tetovált tenyerére és ujjaira meredt, ahogy körbezárták Sam széles kezét. A térkép – ez volt tehát a legendás térkép, amiért eladta a lelkét. A világ tengereinek térképe, amit a kezére tetováltatott – a térkép, amely élt, és amely viharokat, ellenségeket és kincseket mutatott meg.

Rolfe Celaenához fordult.

– Önnek valószínűleg nem kell bemutatkoznia.

– Nem. – Celaena hátradőlt a fotelban. – Valószínűleg nem.

Rolfe magában kuncogott, és napbarnított arcán hamiskás mosoly terült szét. A kisszekrényhez lépett, így Celaena jobban megfigyelhette: széles váll, magasra szegett fej, hanyag biztonság a mozgulataiban, amely abból a tudásból eredt, hogy itt övé minden hatalom. Még kardot sem viselt. Újabb vakmerő húzás. De ugyanakkor bölcs is, hiszen a fegyvereit könnyen ellene fordíthatnák.

– Egy brandyt? – kérdezte.

– Nem, köszönöm! – válaszolta Sam. Celaena magán érezte Sam noszogató tekintetét, hogy vegye le a lábát Rolfe íróasztaláról.

– Ezzel az álarccal – tűnődött a kalóz – úgysem tudna inni. – Töltött magának egy pohárral, és nagyot kortyolt belőle. – Biztos megsül ebben a ruhában.

Celaena letette lábát a padlóra, és kezével végigsimított az íróasztal kanyargós szélén.

– Már megszoktam.

Rolfe ismét ivott, és a pohara fölött rápillantott. A szeme feltűnően zöld volt, olyan világos, mint a víz néhány utcával arrébb. Miközben letette poharát, az íróasztal széléhez közeledett.

– Nem tudom, hogy szokás északon, de mi itt szeretjük tudni, hogy kihez van szerencsénk.

Celaena felemelte a fejét.

– Ön mondta, hogy nem szükséges bemutatkoznom. Attól tartok, csak kevés férfinak adatik meg, hogy lássa gyönyörű arcomat.

Rolfe tetovált ujjaival szorosabban markolta a poharat.

– Távozzon a székemből!

Sam megfeszült a szoba másik végén. Celaena még egy pillantást vetett Rolfe asztalára, csettintett, és megrázta fejét.

– Muszáj lenne ezt a kupit rendbe hoznia.

Érezte, hogy a kalóz meg akarja ragadni a vállát, de talpra állt, még mielőtt a férfi hozzáért volna fekete köpenyéhez. Rolfe egy jó fejfel volt magasabb nála.

– Ezt az ön helyében nem tenném – fuvalázta.

Rolfe szeme felcsillant a hadüzenettől.

– Ön az *én* városomban és az *én* szigetemen van. – Csak egy karnyújtásnyira voltak egymástól. – Nincs joga hozzá, hogy utasításokat adjon nekem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Sam megköszöri a torkát, de Celaena Rolfe arcára meredt. Rolfe az ő fekete ruháját fürkészte, a sima fekete maszkot, az árnyékokat, melyek tökéletesen elfedték arcvonásait.

– Celaena – figyelmeztette Sam, és még egyszer megköszöri a torkát.

– Na, jó. – Celaena egy hangos sóhajjal megkerülte Rolfe-ot, mint ha csak egy útjában álló bútordarab lenne, és leült Sam mellé. Olyan izzó pillantást vetett rá, ami az egész Dermedt pusztaságot megolvasztotta volna.

Celaena érezte, hogy Rolfe minden mozdulatukat figyeli, de csupán éjkék köpenyének felhajtását igazította meg, mielőtt leült.

Csend lett, amit csak a város fölött köröző sirályok hangja tört meg, valamint a kalózok kiabálása a piszkos utcákon.

– Nos? – Rolfe az íróasztalára támaszkodott.

Sam Celaenára nézett. Ő jön.

– Pontosan tudja, miért vagyunk itt, de lehetséges, hogy a sok brandy a fejébe szállt. Segíthetek felfrissíteni az emlékezetét?

Rolfe kék, zöld, fekete kezével jelezte, hogy beszéljen tovább, mint ha csak egy király lenne a trónján, és a csöcselék panaszait hallgatná. *Seggfej.*

– Három orgyilkosunkat Bellrévében holtan találtak. Az egyikük, aki el tudott menekülni, azt mondta, hogy kalózok támadták meg őket. – Celaena az egyik kezét a szék karfájára tette.

– Az *ön* kalózái.

– És honnan tudta a túlélő, hogy az *én* kalózáim voltak?

Celaena vállat vont.

– Talán a tetoválásaik alapján. – Rolfe embereinek színpompás kéz volt a csuklójukra tetoválva.

Rolfe kihúzott egy íróasztalfiókot, elővett egy papírlapot, és átfutotta.